

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 112.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939761280/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

«Hold inde med dine ugudelige Overdrivelser!» udbød Viggo halvt spøgende, halvt utilfreds. «Naar alt kommer til alt, har jeg dog Ret i, at hun er meget apart!»

«Apart! ja som Fugl Phoenix, den eneste i sit Slags. Vistnok er der noget eiendommeligt i alt hvad hun siger, men det er ligefrem at alting tager sig anderledes ud for den, der seer det ovenfra, end seet fra neden! «Overdrivelser» – see hende selv! jeg har aldrig ventet, at min Beskrivelse skulde give Dig et Begreb om det Ubeskrivelige. Gaae, see, og bliv beseiret – det er det bedste Raad jeg kan give Dig!»

«Og jeg vil til Gjengjæld give dig et godt Raad: Hvis du er forelsket i min Søster, skulde du idetmindste i hendes Nærværelse sagnene din Begeistrings vilde Flugt. Det er et underordnet Kvindehjerter, der ikke ringeagter sine Tilbedere!»

«Og tilbeder sin *Elsker!* jeg forstaaer dig nok – ellers Tak for Vinket. Jeg hører til den store Mængde, der offerer til Psyche, og knæler ved hendes Alters Fod for at beskue hende i Frastand – men jeg har aldrig formastet mig til at spille Amors Rolle. Naar jeg engang faaer det forrivilde Indfald, at gifte mig, vil jeg for første Gang i mit Liv tage Vorherres Ord bogstaveligt, og søge en Medhjælp, »der er mig lige; at være en regjerende Dronnings Gemal er den Lykke, der mindst vilde svare til mine beskedne Fordringer.»

Under denne Samtale havde de to Venner naaet Byen, hvor de skiltes ad efter at have gjort den Aftale, at følges ud paa Landet næste Dag, hvor Otto Frank vilde tilbringe den Tid i sin Faders Præstegaard, som Viggo havde bestemt til sit Besøg i Skovhuset.

Det var sildigt om Aftenen at Viggo kom hjem til sit Logi, og dog varede det endnu længe inden han kom til Ro. Det Mishag, som Læsningen af Minonas Brev havde vakt, tog til ved alt hvad Frank fortalte om hende, og dog maatte han tilstaae sig at alt, hvad han havde hørt, var godt: hun var smuk, afholdt og lykkelig! – han vilde ikke give den Tanke Rum, at han kun var mismodig over sine egne skuffede Forventninger. Kunde han være det Samme for den glimrende, forgudede Skjønhed, som han kunde blevet for den unge forladte og forsømte Pige, hvis Stilling han havde udmålet sig med saa levende Farver; en Anelse om denne Egoisme foruroligede